

Unieke kunstcollectie van Anton en Annick Herbert nu te bezichtigen in Gent

‘Je verzamelt geen werken, je verzamelt kunstenaars’

‘We willen geen museum en geen kunsthall zijn’, zegt Anton Herbert. Volgende week opent de Herbert Foundation in een gerenoveerd fabriekspand in Gent. De voorbije decennia hebben Anton en Annick Herbert een hoogstpersoonlijke collectie aangelegd, een voor ons land uniek overzicht van internationale hedendaagse kunst. [Eric Rinckhout](#)

‘M et alle respect voor musea en kunsthallen, maar wij pakken het anders aan’, zegt Anton Herbert. De notoir discrete collectionneur praat honderduit over zijn visie en over de collectie die hij samen met zijn echtgenote Annick heeft opgebouwd.

‘Wij geven alleen rondleidingen en vragen participatie van de bezoeker. Ik wil geen mensen die hier even komen koekeloeren en weer verdwijnen. We houden de groepen klein, maximaal zestien personen. De bedoeling is dat men zijn tijd neemt en dat de door ons opgeleide gidsen in dialoog gaan met de bezoekers. We willen iedereen intensief betrekken bij kunst. Dat is onze inzet. Voor mijn part mag men vijftien minuten discussiëren over een van onze sleutelwerken, *Spiderman Atelier* van Martin Kippenberger.’

De tentoonstellingsruimte van de Herbert Foundation is ondergebracht in een oude loods van het Atelier Van den Kerchove, een bedrijf dat in 1825 aan de Coupure in Gent werd opgericht en zich specialiseerde in de bouw van stoommachines. ‘We hebben zo weinig mogelijk ingegrepen in het gebouw’, zegt Anton Herbert. ‘Er is geen grote naam uit de architectuur aan te pas gekomen.’

Vanaf 20 juni zal de Herbert Foundation twee dagen per week open zijn. Tot 26 oktober biedt de tentoonstelling *As if It Could* een selectie van zestig

werken en 250 archiefdocumenten uit de verzameling, die focust op conceptuele kunstenaars, minimalisten en arte povera. Installaties van Martin Kippenberger en Franz West domineren de ruimte en gaan een dialoog aan met werk van Donald Judd, Bruce Nauman, A.R. Penck en John Baldessari.

Kunst in crisis

De verzameling bestrijkt de jaren 1968-1989. Dat is niet toevallig: de studentenopstand van 1968 is het symbool voor het geloof in een maakbare, utopische wereld; 1968 betekende de opkomst van een tegencultuur, de verwerping van het bestaande systeem. De val van de Berlijnse Muur in 1989 markeerde het einde van het communisme en de start van het wereldwijde kapitalisme.

Anton en Annick Herbert begonnen in 1973 te verzamelen. Hun belangstelling ging uit naar de generatie kunstenaars die meteen na de pop art kwam. De conceptuele kunst en de minimal art brachten een totale ommekeer. ‘Het was de periode van ideeën en inhoud. Dat interesseerde ons. Op de kunstbeurs van Keulen, de Kölner Kunstmarkt, verstrekten galeriën informatie en waren zelfs kunstenaars aanwezig. Wij gingen daar niet naartoe om te kopen. Dat kun je nu niet meer voorstellen. Nu willen de verzamelaars meteen kopen, ze staan onder stress.’

‘Eind jaren tachtig is het fout begin-

Wie zijn Anton en Annick Herbert?

Anton Herbert is de zoon van Tony Herbert (1902-1959), Kortrijks textielindustriële en kunstcollectiehouder. Vader Herbert verzamelde Brusselmans, Permeke, Tytgat, De Smet en Van den Berghe. Anton Herbert, die eveneens bedrijvig was in de textielsector, bouwde sinds 1973 samen met zijn echtgenote Annick een indrukwekkende kunstcollectie uit, die een totaal andere weg opging dan die van zijn vader. Sinds begin jaren 1980 wonen ze in een industrieel pand in Gent, omringd door hun collectie. In november 2011 lieten ze 35 werken uit hun verzameling veilen bij Christie's New York. De opbrengst - 5,7 miljoen euro - werd gebruikt om de Herbert Foundation uit te bouwen.

Delen van de collectie zijn mondjesmaat te zien geweest in het Van Abbemuseum, Eindhoven (1984), Casino Luxemburg (2000), MACBA Barcelona en Kunsthaus Graz (2006). Volgend jaar komt er een presentatie in MUMOK, Wenen. (ER)

nen te lopen in de kunst. En nu is kunst veel te duur, de prijzen zijn astronomisch. Verzamelaars reizen van Miami naar Basel en terug. En waarom? Ze kennen de kunstenaars niet eens meer. De galeriën hebben de macht overgenomen. Eigenlijk mag je nu niet meer verzamelen.’ In 2009 preciseerde Herbert in het uitstekende naslagwerk *Unconcealed* van Sophie Richard: ‘De kunst is gewichtloos en oppervlakkig geworden. Er zal zeker een nieuwe generatie de kop opsteken, ze zal diepzinniger en agressiever zijn en het debat op een hoger niveau brengen. Maar eerst hebben we een grote crisis van de markt nodig.’

Annick en Anton Herbert in een kunstwerk van Dan Graham: ‘We willen iedereen intensief betrekken bij kunst.’
© HERBERT FOUNDATION/R. LAUTWEIN

Er is nog een reden waarom de collectie in 1989 stopt en de Herberts sinds 2000 geen kunst meer kopen. ‘Wij zijn bezig geweest met onze generatie kunstenaars: Carl Andre, Donald Judd en Sol LeWitt. Die begrijp ik. We zijn geëindigd met Mike Kelley, Franz West en Martin Kippenberger. We kunnen geen kunstenaars verzamelen die meer dan één generatie van de onze verwijderd zijn. Neo Rauch verzamel ik niet, dat moet een jonger iemand maar doen. Je verzamelt trouwens geen werken, je verzamelt kunstenaars. Je moet kunstenaars kennen, door en door, dat heb ik van mijn vader geleerd. Hij had vijf kunstenaars, ik heb er veertig.’

Het eerste werk dat de Herberts kochten, was een zin: *As if It Could* van Lawrence Weiner, woorden die nu boven de poort van de tentoonstellingsruimte prijken ‘Wie kochten het omdat het anders was dan wat we kenden. We kochten een zin van Weiner en een stukje zeil-

doek met strepen erop van Daniel Buren. Allemaal nauwelijks tastbaar.’

Geen lawaaimakers

Het was Anton en Annick niet om het bezit van kunst te doen. ‘In 1973 wilden we tot die familie behoren, deelnemen aan de toenmalige wil om verandering in de kunst te brengen en de kunstenaars steunen die rebelleerden. We kochten aarzeland. We discussieerden veel met kunstenaars. We vergeleken ze met elkaar: wie is overtuigend, wie valt door de mand? We kochten pas als we in perfecte harmonie met de kunstenaar waren. Dat gebeurt nu niet meer.’

Fernand Spillemaeckers, die begin jaren zeventig een galerie had in Brussel, was samen met de Duitse galeriehouder Konrad Fischer van doorslaggevend belang voor de Herberts. ‘Door zo veel met hen te praten veranderde onze

DE KOMEEET
22 JUNI

HET TANGRAM
29 JUNI

3D VIER OP EEN RIJ
6 JULI

DE ZESHOEK
13 JULI

DE DE TOREN VAN HANOI
20 JULI

DE SCHUINE KNOOP
27 JULI

DE MAGISCHE KU
3 AUGUSTUS

BALLEN EN GATEN
28 SEPTEMBER

DE TON
5 OKTOBER

HET SCHAAKBORD
12 OKTOBER

DE PIRAMIDE
19 OKTOBER

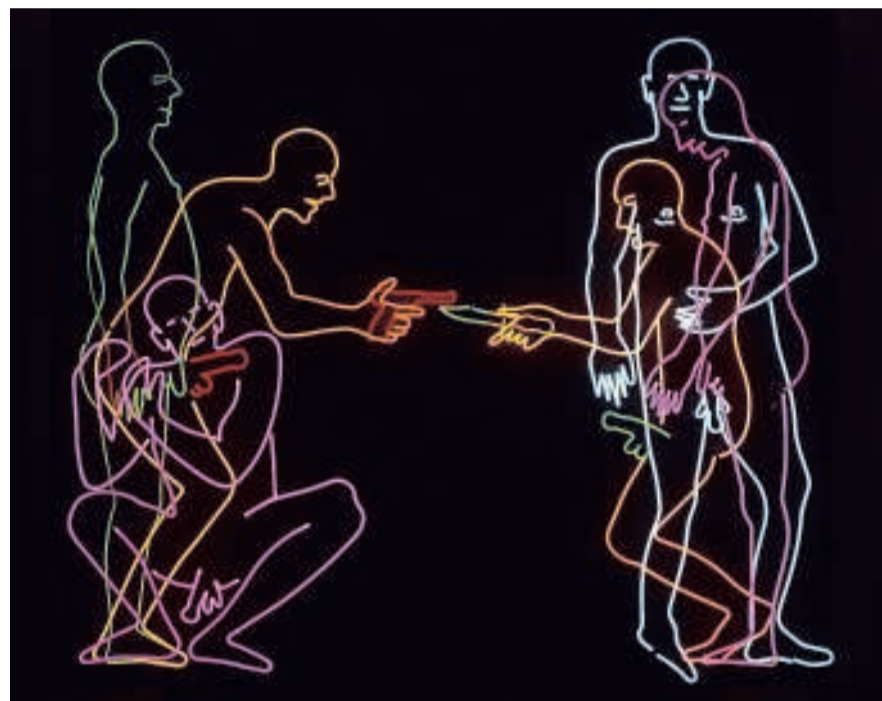
DE KUBUS
26 OKTOBER

DE CIJFERPUZZEL
2 NOVEMBER

20

VANAF

● **Sex and Death** van Bruce Nauman.
© HERBERT FOUNDATION
PH. DE GOBERT

● **Spiderman Atelier** van Martin Kippenberger.

‘We vergeleken kunstenaars met elkaar: wie is overtuigend, wie valt door de mand? We kochten pas als we in perfecte harmonie met de kunstenaar waren. Dat gebeurt nu niet meer’

manier van kijken, werden we minder lokaal, begonnen we veel te reizen en zagen we veel. We kregen adressen van kunstenaars en zochten hen op. Zo stonden we onverwacht voor de deur van Donald Judd in New York. ‘Komen jullie helemaal uit België?’, vroeg hij. Hij liet ons binnen en kookte voor ons. We zijn uren met hem blijven praten.”

De Herberts vullen de lacunes in hun verzameling nog aan, maar meestal gaat het om documenten, affiches, catalogi en

soms tekeningen. “Die kun je nog voor relatief weinig geld kopen. We willen graag werk van James Lee Byars of Blinky Palermo, bijvoorbeeld. Ook Sigmar Polke zit in mijn denkbeeldige collectie.” Op de begane grond confronteren Anton en Annick Herbert werk van Mike Kelley, Gerhard Richter, Jan Vercruyse en Gilbert & George met documenten en affiches van Marcel Broodthaers en Daniel Buren. Het archiefmateriaal moet de collectie ver-

diepen en het beeld van de periode vervolledigen. Op termijn wil de Herbert Foundation uitgroeien tot een studie- en documentatiecentrum. “Tentoonstellingen en symposia organiseren, samenwerken met enkele Belgische musea. Geen megalomanie.” “Ik koop geen luidruchtige kunstenaars”, zegt Anton Herbert. “Wie lawaai maakt, volgen we niet. Wel Thomas Schütte en Jan Vercruyse, allebei een fenomeen. Ze zijn stil en werken hard. Ook Tino Sehgal (zet performances op, waarvan geen notities of opnamen bestaan, ER) vind ik sterk. Dat is toch beter dan een schilderij kopen.”

As if it Could. Ouverture van 20 juni tot 26 oktober in Herbert Foundation, Coupure Links 627 A, Gent. Rondleidingen op vrijdag en zaterdag. Reserveren noodzakelijk. www.herbertfoundation.org

DE BALLENPYRAMIDE
10 AUGUSTUS

HET KRUIS
17 AUGUSTUS

MANCALA
24 AUGUSTUS

HET CIJFERBORD
31 AUGUSTUS

HET EI
7 SEPTEMBER

DE TEERLING
14 SEPTEMBER

DE MOZAIEK
21 SEPTEMBER

HOUTEN HOOFDBREKERS

VOOR MAAR
€ 2,95
PER PUZZEL

VOLGENDE ZATERDAG EXCLUSIEF BIJ DE MORGEN

DMorgen